

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**PERICOPĂ APOSTOLICĂ LA
DUMINICĂ A XXVIII DUPĂ RUSALI**

"Mulțumind cu bucurie Tatălui celui ce ne-a învrednicit pe noi să luăm parte la moștenirea sfinților, întru lumină.

El ne-a scos de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului iubirii Sale, Întru Care avem răscumpărarea prin sângele Lui, adică iertarea păcatelor;

Acesta este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâi născut decât toată făptura.

Pentru că întru El au fost făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute, și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie începătorii, fie stăpânii. Toate s-au făcut prin El și pentru El.

El este mai înainte decât toate și toate prin El sunt așezate. Și El este capul trupului, al Bisericii; El este începutul, întâiul născut din morți, ca să fie El cel dintâi întru toate." (Coloseni 1, 12-18)

**EVANGHELIA LA DUMINICĂ A XXVIII DUPĂ
RUSALI**

"Iar El i-a zis: Un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți;

Și a trimis la ceasul cinei pe sluga sa ca să spună celor chemați: Veniți, că iată toate sunt gata.

Și au început unul câte unul, să-și ceară iertare. Cel dintâi i-a zis: Țarină am cumpărat și am nevoie să ies ca s-o văd; te rog iartă-mă.

Și altul a zis: Cinci perechi de boi am cumpărat și mă duc să-i încerc; te rog iartă-mă.

Al treilea a zis: Femeie mi-am luat și de aceea nu pot veni.

Și întorcându-se, sluga a spus stăpânului său acestea. Atunci, mâniindu-se, stăpânul casei a zis: Ieși îndată în piețele și ulițele cetății, și pe săraci, și pe neputincioși, și pe orbi, și pe șchiopi adu-i aici.

Și a zis sluga: Doamne, s-a făcut precum ai poruncit și tot mai este loc.

Și a zis stăpânul către slugă: Ieși la drumuri și la garduri și silește să intre, ca să mi se umple casa,

Căci zic vouă: Nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina mea." (Luca 14, 16-24)

**PREDICĂ LA DUMINICĂ A XXVIII DUPĂ
RUSALI**

O simplă invitație la cină

Duminicile din Postul Nașterii Domnului propun pericope evanghelice ce au în vedere preocupările dintotdeauna ale omului obișnuit, obișnuit în sensul căutărilor, intereselor și micilor lui obsesii mundane: bogatul care își mărește hambarele, bogatul care ar vrea să-L urmeze pe Hristos, vindecarea

orbului din Ierihon sau a femeii gârbove iar, cea de astăzi, a celor poftiți la cină. Ca urmare, boli sufletești (alipirea de bogății) și trupești (incurabile, dar vindecate minunat) ce au nevoie de vindecare profundă, dumnezeiască.

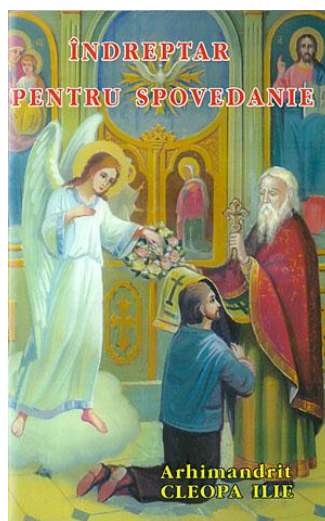
Fiul lui Dumnezeu Se înomenește, Doctorul devine pacient pentru ca aceste boli, intrate atât de adânc în oameni, să fie vindecate complet. Pentru ca acest lucru să fie posibil, destinatarii acestei invitații la normalitate, la adevărata statură a omului nefalsificat de justificări și suficiențe, trebuie să răspundă la ea, să-și asume riguros răspunsul pe măsura chemării- invitație a lui Dumnezeu. Invitația se adresează tuturor: celor ce și-au cumpărat țarină, celor ce și-au luat cincipecechi de boi, celor ce și-au luat femeie, dar și celor săraci, neputincioși, orbi și șchiopi de la răspântii (Luca 14,16-24). Cina e pentru toți. Nu trebuie decât să se răspundă la invitație fără scuze.

Iisus Hristos nu Se naște și nu vine la „ai Săi” (Ioan 1,11) doar pentru o elită, pentru câțiva inițiați sau pentru cine vrea. El Se naște pentru toți. Toți sunt ai Săi indiferent de opțiunile lor mărunte, satisfăcătoare, înguste prin utilitatea lor imediată. Nu există niciun fel de scuze la o astfel de invitație. Democrația alegerii nu anulează libertatea iubirii. Cina este Împărăția lui Dumnezeu adusă în noi (Luca 17,21) de Împăratul, Stăpânul, Părintele tuturor. Invitația nu e făcută de sus, ci de la înălțimea umanității noastre îmbolnăvite grav de patimile egoiste. E o invitație la deschidere, la eliberare de neputințele noastre. Nu o putem face singuri, de aceea a venit la noi, S-a născut, e un Copil, Dumnezeu adevărat, dar și om la fel de adevărat Care să ne redea umanitatea vindecată prin iubirea și harul Sfintei Treimi. Oricât ne-am ascunde în spatele țarinilor, boilor și neputințelor noastre de tot felul, invitația Lui ne urmărește cu intensitatea infinită,

dumnezeiască a iubirii Sale: Se face una cu cel pe care îl iubește, adică om. Și atunci, fugind de El, nerăspunzând la chemarea- invitație la Cina Lui, fugim, de fapt, de noi...

pr. Alin Marian Pleșa

Numai cei care se vor spovedi cu pocăință și sinceritate pot scăpa de înșelare

De multe ori citim în Viețile Sfinților despre înșelări și apariții ale diavolului, care ia chip de înger sau de sfânt, sau chiar chipul lui Hristos. Din păcate, în zilele noastre întâlnim tot mai mulți oameni care susțin că L-au

văzut pe Mântuitorul, pe Maica Domnului sau pe unul din Sfinții la care ei au evlavie. Dar nu cumva să le spui că ceea ce au văzut a fost înșelare diavolească, căci imediat devin agitați și irascibili și nu acceptă ceea ce le zici. Dacă vrei să ajuți un asemenea om, nu vei reuși decât într-un singur mod: convinge-l să meargă cu tine la biserică și roagă-l să povestească totul preotului sub epitrahil.

În următoarele rânduri, vreau să vă relatez un caz din cele pe care le-am întâlnit ca preot. În postul Crăciunului din anul 2009, în timp ce spovedeam, în biserică a intrat o tânără care s-a așezat în genunchi și a început să plângă. După ce am terminat de spovedit,

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 1 N° 6 16.12.2012- La Duminica a XXVIII După Rusalii.**

N° 6 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

am întrebat-o dacă vrea și ea să se spovedească. Atunci mi-a spus că nu are nevoie să se spovedească pentru că este „mireasa lui Hristos” și nu are păcate, dar dacă vreau și am timp, ar vrea să stea de vorbă cu mine, ca să-mi povestească experiențele ei trăite în duh. Eu am fost de acord, dar cu o singură condiție: să-mi povestească totul sub epitrahil. Și, pentru ca s-o înțeleg mai bine, i-am sugerat ca mai întâi să facă o spovedanie din copilărie. Ea a fost de acord. Mai întâi am întrebat-o, după Pravilă, despre toate păcatele din copilărie, apoi ea mi-a povestit toate vedeniile și experiențele sale trăite în duh. Era foarte limpede că era căzută într-o mare înșelare diavolească. La un moment dat i s-a arătat Hristos – așa credea ea – și i-a spus că a ales-o să-I fie mireasă, datorită curăției și credinței pe care o are. I-a mai spus că, prin ea, El vrea să vestească oamenilor pedepsele care vor veni peste pământ. Mesajele le primea prin așa-ziși îngeri, arhangheli și sfinți, care insistau ca ea să vestească oamenilor acele pedepse ce, chipurile, aveau să vină. De multe ori a apărut și la anumite emisiuni televizate.

După ce am ascultat-o o vreme, am întrebat-o dacă își face Sfânta Cruce și dacă se poate ruga când vin acele duhuri. Atunci mi-a spus că de când i s-a arătat prima dată „Hristos”, nu s-a mai rugat și nici Cruce nu și-a mai făcut, deoarece acela i-a spus că nu mai este nevoie, pentru că el – „Hristos” – sălășluiește în ea. Auzind acestea, i-am spus pe față că a fost înșelată de diavol. I-am atras atenția spunându-i cât de grav este ceea ce a pățimit și am avertizat-o că nu va scăpa ușor de duhurile rele, dacă nu va face pocăință și ascultare de duhovnic.

Îndată după ce s-a spovedit, și-a pierdut memoria. Nu mai știa nici cum o cheamă și nici cum să mai ajungă acasă. Toată ziua a rătăcit prin oraș și abia spre seară a reușit să ajungă acasă, unde o așteptau

părinții ei îngrijorați. Dar nici pe aceștia nu i-a recunoscut și a început să țipe și să urle, întrebându-i ce se întâmplă cu ea. Părinții, sperându-se, au chemat salvarea și au dus-o la Spitalul 9 din București. După ce au examinat-o, medicii au trimis-o acasă, spunând că în câteva zile își va reveni – lucru care încă nu s-a întâmplat, deși au trecut șapte luni de atunci.

Când m-am reîntâlnit cu ea și mi-a povestit prin ce trece, mi-am dat seama de ce nu se vindecase. Nu a putut accepta faptul că fusese înșelată de diavol. N-a crezut ceea ce i-am spus, n-a făcut pocăință, nu s-a rugat și nu a vrut să facă semnul Sfintei Cruci; pentru aceea s-a și îndrăcit. Dar s-a petrecut totuși un lucru bun cu ea: n-a mai văzut acele duhuri rele. Însă era foarte supărată și mă ruga mereu s-o dezleg ca să poată vedea din nou acele duhuri cu care se împreunase și urma – spunea ea – să aibă un copil.

Gândiți-vă unde ar fi ajuns, dacă Dumnezeu n-ar fi trimis-o în acea zi la biserică! Ar fi putut să fie deja moartă, pentru că, înainte ca ea să vină la spovedanie, diavolul îi dăduse întâlnire undeva în București, într-un loc foarte ciudat, unde s-a și dus, numai că diavolul n-a mai venit...

Pr. Constantin M., București

Material apărut în nr. 18 al revistei Familia
Ortodoxă

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 1 N° 6 16.12.2012- La Duminica a XXVIII După Rusalii.**

N° 6 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

Arhim. Zaharia Zaharou: Rușinea de la spovedanie scoate inima la suprafață

Vedem asta în viața multora care vin la noi: cu cât e mai mare rușinea îndurată cu smerenie, recunoscându-se păcătoși înaintea Domnului, cu atât este mai mare harul ce-l primesc ca să-și îmbunătățească viața și să pună un nou început.”

Mi se pare că cel mai greu lucru de făcut este depășirea stării de rușine. Oamenii nu vin să se spovedească chiar dacă au sufletul plin de păcate și asta îi apasă pentru că nu pot depăși starea de rușine ca să-și mărturisească păcatele. Cum să-i ajutăm pe

oameni în acest sens?

Arhim. Zaharia Zaharou: Cred că puterea de îndura rușinea este un dar de la Dumnezeu. Tânăr fiind și fără prea multă experiență de duhovnic, Părintele Sofronie m-a

sfătuit să încurajez pe tineri să mărturisească mai cu seamă lucrurile de care le este rușine, pentru că dacă învață să facă asta, rușinea este transformată în putere împotriva patimilor și vor depăși păcatul. Chiar asta s-a petrecut în persoana lui Zaheu. A îndurat rușinea nefiind obligat de cineva, și Domnul, Care se îndrepta spre Ierusalim ca să poarte Crucea rușinii, l-a văzut pe Zaheu rușinat de El și a recunoscut în acesta un duh de smerenie asemănător cu al Său. Zaheu s-a așezat în chip profetic în calea Domnului, pe calea Crucii și tot profetic taina Crucii și a Învierii lui Hristos a luat ființă și în sa. Inima i-a fost lărgită și cuprinsă de puterea credinței. Hristos ne-a mântuit prin Crucea rușinii și

astfel când îndurăm rușine pentru El, aceasta este primită ca o recunoștință din partea noastră iar ca răsplată El ne trimite harul Său care înnoiește viața.

Asta se întâmplă și la Taina Sfintei Spovedanii. Cei care-și mărturisesc sincer și i-au asupra lor rușinea pentru păcatele săvârșite sunt înnoiți. Dar cei care ridică din umeri și spun: „Nimic special, lucrurile obișnuite...”, ei nu îndură nici o rușine, inima lor rămâne nemișcată și cu greu dacă folosesc ceva din aceasta. Dar cei care, cu inimă înfrântă și smerită, dezbracă sufletele lor înaintea Domnului și de față cu alt muritor, „doar și noi suntem oameni, asemenea pătimitori ca voi” (Fapte 14, 15), această rușine descoperă inima, o smerește și o aduce la suprafață. Atunci se deschide inima ca să primească harul înnoirii și al iertării. Vedem asta în viața multora care vin la noi: cu cât e mai mare rușinea îndurată cu smerenie, recunoscându-se păcătoși înaintea Domnului, cu atât este mai mare harul ce-l primesc ca să-și îmbunătățească viața și să pună un nou început.

(fragment din: Remember thy First Love, de Archimandritul Zaharia Zaharou)

(articol preluat din familia ortodoxă)

De câtă credință avem nevoie pentru a muta munții?

Condiția care se cere, credința cât un grăunte de muștar, pare infimă pe lângă ceea ce se oferă:

mutarea munților din loc. Este posibilă realizarea unor lucruri extraordinare cu atât de puțin?

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 1 N° 6 16.12.2012- La Duminica a XXVIII După Rusalii.**

N° 6 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

Fiind puși în imposibilitatea de a scoate un demon dintr-un copil, deși mai alungaseră demoni până în acel moment, ucenicii Mântuitorului Îl întreabă care fusese cauza care a dus la această neputință a lor. Iar El le răspunde: Pentru puțină voastră credință, adăugând o idee care a pus pe gânduri generații și generații de creștini: Adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință (Matei 17, 20). Condiția care se cere, credința cât un grăunte de muștar, pare infimă pe lângă ceea ce se oferă: mutarea munților din loc. Este posibilă realizarea unor lucruri extraordinare cu atât de puțin?

Minunea, doar cu puterea lui Dumnezeu

O primă lămurire o aduce cartea profetului Zaharia, care arată cum poate fi realizată aceasta: Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu - zice Domnul Savaot. Ce ești tu, munte înalt? Înaintea lui Zorobabel devii o câmpie. Și el va smulge piatra din vârf în strigătele mulțimii: Har, har, peste ea! (Zaharia 4, 6-7). Așa cum arată pasajul profetului Zaharia, indiferent că este luată în sens literal sau metaforic, mutarea munților poate fi realizată doar prin puterea și Duhul lui Dumnezeu. În contextul mutării munților de către om, Evanghelistul Matei adaugă: Și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi. (Matei 21, 22).

Orice va fi nevoie

Mutarea unui munte este imposibilă pentru om, dar nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu și acesta este rostul comparației făcute de Iisus. Spre Dumnezeu se concentrează aceste versete și nu spre miraculosul eveniment contemplat sau, cu atât mai puțin, spre

persoana care se roagă pentru îndeplinirea lui cu așa de mare credință.

Comentând acest citat, Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune: „Dacă ai întreba: „Ce munte au mutat apostolii?”, îți voi spune că ei au făcut minuni cu mult mai mari, înviind nenumărați morți. De altfel nici nu este același lucru a muta un munte cu a urni moartea din trup. Se spune că mai târziu unii sfinți, cu mult mai mici decât apostolii, au mutat și munți când a fost nevoie. Așadar e lămurit că, dacă ar fi fost nevoie, ar fi mutat și apostolii munți. Nu-i învinui, dar, dacă n-a fost nevoie atunci să mute munții! De altfel și Hristos n-a spus: „Negreșit veți muta munți”, ci că „veți putea face și asta”. Iar dacă n-au mutat munți, nu i-au mutat, nupentru că n-au putut (cum să nu fi putut, când au făcut minuni mai mari?), ci pentru că n-au voit, nefiind nevoie”.

Ceea ce trebuie să înțelegem este faptul că, dacă avem nevoie să mutăm un munte, Dumnezeu nu este numai capabil să facă aceasta pentru noi, ci va face orice este necesar și bun, pentru împlinirea voii Sale în viețile noastre. Cu toții avem munți, obstacole în drum, care sunt așa de mari, încât pare imposibilă depășirea lor. Dar, dacă ne aducem aminte de cuvintele lui Iisus, știm că toate sunt cu puțință celui ce crede (Marcu 9, 23), adică pentru acela care se află într-o legătură strânsă cu Hristos, izvorul tuturor bunătăților. Însă această afirmație implică și reversul ei: nimic nu poate cel ce nu crede, căci, spune, Mântuitorul, fără Mine nu puteți face nimic (Ioan 15, 5).

Sfântul Apostol Pavel face referire la credința care poate muta munții (I Corinteni 13, 2) ca la un act suprem de credință, dar acest act rămâne gol dacă nu este însoțit de iubire, care să facă necesară mutarea muntelui. Nu ni se cere să credem că Dumnezeu ne va

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 1 N° 6 16.12.2012- La Duminica a XXVIII După Rusalii.**

N° 6 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

Vedenia cu Maica Domnului ce-i hrănea pe călugării nevoitori

îndeplini orice dorință, indiferent care ar fi ea, deoarece nu putem avea destul discernământ, încât să știm cu exactitate ce este mai bine pentru noi, raportat la întreaga viață, ci Hristos spune că Dumnezeu ne va da absolut orice avem nevoie, atât timp cât cerem aceasta cu credință, chiar dacă nu știm exact ce să cerem (Romani 8, 26).

Credință puțină, dar folos mare

Hristos vorbește de credința în minuni și amintește de grăunțele de muștar, ca să arate cât de mare este puterea credinței. Grăunțele de muștar pare mic, mic de tot, dar are o putere mai mare decât toate semințele. Hristos dă ca pildă grăunțele de muștar pentru a arăta că, chiar dacă e puțină, atunci când lucrează prin harul lui Dumnezeu, credința adevărată poate face minuni nemaivăzute, așa cum muștarul, deși are o sămânță de doar 1 milimetru, ea rodește o plantă care depășește înălțimea de 2 metri. Și nu s-a mărginit numai la atât, ci a și adăugat că și munții îi poate muta credința. Merge chiar mai departe, spunând: Nimic nu vă va fi cu neputință (Matei 17, 20).

Este adevărat că nu stă în natura omului să mute munții numai cu cuvântul, dar extraordinarul e cu puțință lui Dumnezeu: Aveți credință în Dumnezeu! Că oricine nu se va îndoi în inima sa, ci va crede că ce va zice se va face, fi-va orice lucru va zice. De aceea, zic vouă: orice cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați și luat și le veți avea (Marcu 11,23-24). Aceasta este credința cât un grăunte de muștar: grăunțele de comuniune cu Dumnezeu, adică locuirea lui Dumnezeu în firea omenească.

Ioan-Lucian Radu

(articol preluat din familia ortodoxă)

În vremea Sfântului Sava (sec. V), în mănăstirea sa trăiau foarte mulți călugări care îi slujeau lui Dumnezeu. Printre ei,

un conducător puternic și bogat a lepădat cele lumești și a mers acolo să ducă o viață ascetică. Sfântul l-a primit cu bucurie.

Pentru că nu era obișnuit cu truda, Sfântul Sava avea grijă de el și nu îl lăsa să meargă cu ceilalți la munca câmpului. Cei ce mergeau la câmp, munceau până la ceasul al nouălea, apoi veneau și citeau rânduiala Ceasului iar după Vecernie se bucurau de singura masă pentru acea zi.

Pentru că nu putea face toate aceste lucruri, întrucât încă era novice, i s-a poruncit să se nevoiască în mănăstire pe cât va putea și să postească până la întoarcerea fraților, așa încât să mănânce împreună.

Cu toate acestea, nici măcar asta nu era în stare să facă, ci mânca în chilia sa, diferitele mâncăruri aduse de rudele sale. Sfântul știa asta, dar ținând seama că acel călugăr era încă novice, nu l-a muștrat pentru a nu-l întrista, ci se ruga doar la Dumnezeu să-l povățuiască.

Apoi, a venit și ziua de 15 August, ziua Praznicului Adormirii Maicii Domnului și, în dimineața ajunului Sărbătorii, când toți frații se pregăteau să plece la muncă, Sfântul le-a spus să se întoarcă mai devreme decât de obicei ca să cânte Prohodul. Apoi i-a spus novicei să meargă în biserică, la vremea Vecerniei și

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 1 N° 6 16.12.2012- La Duminica a XXVIII După Rusalii.**

N° 6 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

să-l anunțe când s-au adunat toții frații iar novicele a făcut întocmai.

Când s-au adunat toți frații, novicele, a văzut o minunată vedenie, nu în vis, ci treaz fiind. A văzut o fecioară nespuse de frumoasă, între doi îngeri, care străluceau mai tare decât razele soarelui. Unul ținea un bol plin cu mană cerească și celălalt un mic acoperământ de pânză. Acea minunată fecioară, care era Maica Domnului, ținea în mâini o lingură de aur, și frații mergând pe rând înainte, îngerul ștergea fața fiecăruia cu pânza iar după ce se închinau Maicii Fecioare, ea lua lingura și le dădea din mana cerească.

Văzând aceasta, novicele a rămas mut de uimire, și apropiindu-se și el să primească darul, a fost rușinat. Nici îngerul nu i-a șters fața și nici Născătoarea de Dumnezeu nu l-a împărțit cu mană cerească, ci i-a spus: „Această hrană este de la Fiul Meu, și le este dată celor ce postesc până la această oră și se curățesc de păcate, iar tu nu postești. Cum, vrei, așadar, să te împărțești cu această Pâine?”

El a răspuns: „Îngăduie măcar îngerului să-mi ștergă fața cu pânza sfințită.”

Dar Fecioara i-a spus: „Dacă vrei ca fața să-ți fie ștersă, atunci trebuie să mergi să muncești cu ceilalți frați, întrucât ei sunt șterși cu aceasta de sudoarea nevoițelor, tu de ce sudoare vrei să fii șters?”

Auzind acestea și spăimântându-se a fugit la stareț, spunând: „Ai văzut cumva viziunea pe care am văzut-o eu, nevrednicul?” Și Sfântul i-a răspuns: „Ceea ce ai văzut a fost pentru îndreptarea ta. Ceilalți frați știu că Născătoarea de Dumnezeu îi sfințește așa încât să fie vrednici la fiecare sărbătoare să primească Sfintele Taine.”

Prin urmare, de atunci înainte, novicele s-a nevoit mai mult și a mâncat mai puțin și trăind așa cu binecuvântarea ascultării, a fost făcut vrednic de binecuvântările cerești.

(articol preluat din familia ortodoxă)

„Mândria n-are fermitate în afirmarea de sine a omului.”

“Smerenia înfricoșează pe diavol pentru tăria ei întemeiată pe adevărul în privința raportului între micimea noastră și mărimea copleșitoare a lui Dumnezeu. Dimpotrivă, mândria n-are fermitate în afirmarea de sine a omului, pentru că nu se bazează pe o cunoaștere a adevărului poziției sale reale în raport cu Dumnezeu, iar adevărul acesta va dărâma până la urmă înălțarea lui neîntemeiată pe ceva consistent.”

(Părintele Dumitru Stăniloae, nota 259 la Sfântul Grigorie Sinaitul, Despre felul cum trebuie să șadă la rugăciune, în Filocalia VII, Editura Humanitas, București, 2004, p. 182)

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 1 N° 6 16.12.2012- La Duminica a XXVIII După Rusalii.**

N° 6 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI

“CTĂTORIM ÎMPREUNĂ BISERICĂ PENTRU PAROHIE”

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN: IT56M0335901600100000017870 specificând “Ctitorim împreună Biserică pentru Parohie”.
- cu filă de cec, specificând la beneficiar “Parrocchia Ortodossa Romena Pescara” înmânat preotului paroh și solicitând chitanță.

LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN PAROHIA NOASTRĂ

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara “Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana” oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gesù Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr. 15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

-Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

-Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie;

-de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

-Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

*În data de 26.12.2012, de la ora 13.00 vom sărbători a doua zi de Crăciun în parohie. Pentru informații sunați la 3457780992. Nu se vor strânge bani!

* În seara de 31 Decembrie 2012, începând cu ora 23.30 vom săvârși slujba de Tedeum la încheierea anului 2012 și de binecuvântare a anului 2013, iar de la 00.00 vom începe liturghia Sfântului Vasile cel Mare.

* Pe 1 Ianuarie 2013 de la ora 11.00, Vecernia Sfântului Vasile cel Mare.

BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONDĂMNĂȚI LA MOARTE.

DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCĂTULUI
ESTE MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL
EFREM SIRUL

SLĂVĂ LA DUMNEZEV PENTRU TOATE!

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
 Anul 1 N° 6 16.12.2012- La Duminica a XXVIII După Rusalii.

N° 6 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit